

רע"פ 7731/23 - אופר פריימן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7731/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: אופר פריימן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כבוד השופטת ג' שלו) בעפ"ג 59166-06-23 מיום 13.09.2023

בשם המבקש: עו"ד יוסי כהן

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כבוד השופטת ג' שלו) בעפ"ת 59166-06-23 מיום 13.09.2023. בגדרו, נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע (כבוד השופטת נ' חקלאי) בהמ"ש 12906-03-23 מיום 11.05.2023, בה נדחתה עתירת המבקש להארכת המועד להישפט בגין דו"ח תעבורה.

2. ביום 10.07.2021 נרשם לחובתו של המבקש דו"ח תעבורה בגין ביצוע עבירה של שימוש בטלפון בזמן נהיגה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

בגוף הדו"ח צוין כי המועד האחרון להגשת בקשה להישפט בגינו הוא ביום 08.10.2021; ברובריקת 'דברי מקבל הדו"ח' נרשם שהמבקש מסר במעמד עיכובו כי: "אתה צודק [השוטר - ח' כ'] אני לא מתווכח את[ה] ראית אותי עשיתי טעות בבקשה [ת]תחשב [ב]י אל תרשום לי את הדו"ח הזה"; ברובריקת 'אישור קבלת הדו"ח' רשם השוטר כי המבקש: "מסרב לחתום".

3. ביום 29.03.2023 עתר המבקש לבית משפט השלום בבקשה להארכת מועד להישפט בטענה כי הוא כופר במיוחס לו. על-פי הנטען בבקשה, העיכוב בהגשת הבקשה נבע בשל כך שהמבקש לא קיבל לידי את הדו"ח. זאת, שכן אמנם נכח במעמד מתן הדו"ח אך נמסר לו מטעם השוטר כי הדו"ח ישלח לכתובתו, דבר שלטענתו לא קרה. מן העבר

עמוד 1

השני, המדינה התנגדה לבקשה והפנתה לדברי המבקש שרשומים בדו"ח, מהם עולה הודאה בעבירה המיוחסת לו וכן לאישור הקבלה שעליו סירב המבקש לחתום.

4. ביום 11.05.2023, כאמור, דחה בית משפט השלום את בקשת המבקש, זאת, משנקבע כי המבקש לא העלה כל טעם המצדיק איחור בהגשת הבקשה להישפט או נימוקים מיוחדים המצדיקים לקבל את בקשתו, וכי לא צפוי להיגרם לו עיוות דין בשל דחייתה.

5. המבקש ערער על החלטה זו, וערעורו נדחה. זאת, בהסתמך על אישור קבלת הדו"ח; וכן בשים לב להודאה של המבקש ממועד מתן הדו"ח כפי שזו רשומה על גביו. בית המשפט קבע כי על המבקש להאריך מועד להישפט, להצביע על שיקולים כבדי משקל ולגבות אותם בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ולא די בכפירה כללית. אשר למקרה דנן נקבע כי: "[למבקש] אין כל הסבר מדוע השוטר יכתוב דברים לא נכונים לכל אורך הדו"ח ומדוע יעליל עליו עלילת שווא כי דיבר בטלפון בזמן נהיגה". על כן, נקבע כי לא הוכח עיוות דין ואף לא הוסבר השיהוי בהגשת הבקשה להישפט.

6. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי. בגדרה, בעיקרו של דבר, שב המבקש על גרסתו לפיה לא קיבל לידיו את הדו"ח, שכן בהיעדר תיעוד שמוכיח קבלה, כדוגמת סרטון מצלמת גוף, 'חזקת המסירה' לא מתקיימת. לשיטת המבקש, עניינו מעלה סוגיה עקרונית, שכן במקרים כגון דא "נאשם רק יכול לצאת מופסד, אם חתם על הדוח משמע שכל מה שנאמר שם אמת וכי קיימת חזקת מסירה, אך אם סרב לחתום על הדוח עדיין יש להאמין לדברי השוטר וכי עדיין קיימת חזקת מסירה".

7. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, מצאתי כי דינה להידחות.

8. כידוע, בקשה למתן רשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה אך למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 6242/23 הכרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.10.2023)). בקשתו של המבקש לא עומדת באמות מידה אלו.

9. ראשית, ביחס לעניינו הפרטני של המבקש, הרי שלא מצאתי כי נפלה שגגה בקביעת הערכאות קמא ביחס להיעדר עמידתו בתנאים הקבועים להארכת מועד. ודוק, סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), קובע כי יש להודיע על רצון להישפט בתוך 90 ימים מיום המצאת הדו"ח; וסעיף 229(ח) לחסד"פ מורה כי:

"לא שילם אדם את הקנס, חלפו המועדים להגשת בקשה לביטול הודעת תשלום קנס או להודעה על בקשה להישפט [...] יראו אותו, בתום המועדים הקבועים בסעיף קטן (א) להגשת בקשות אלה, כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס" (ההדגשה הוספה - ח' כ').

לצד האמור, לפי סעיף 230 לחסד"פ, בסמכותו של בית המשפט להיעתר לבקשה להישפט באיחור בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף 229(ה) לחסד"פ ובשינויים המחייבים, כלומר "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה", או מנימוקים מיוחדים שיפורטו. זה מכבר נפסק כי על המבקש לעמוד לפחות באחד משני התנאים שלהלן:

"האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון [...] האפשרות השנייה - שאי-היעתרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין" (ראו למשל: רע"פ 602/23 אלדן תחבורה בע"מ נ' עיריית תל אביב, פסקה 14 (02.04.2023)).

ברם, בחינת עניינו של המבקש, על-ידי בתי המשפט דלמטה, מעלה כי זה לא סיפק הסבר מניח את הדעת באשר לשיהוי בהגשת הבקשה להישפט בגין הדו"ח. די אם יוזכר כי המבקש עצמו לא טען להיעדר מודעותו לעצם קיומו של הדו"ח, אלא רק לכך שסירב לחתום עליו. יתרה מכך, לא הוצג כל טעם משכנע לכך שדחיית הבקשה תגרום למבקש לעיוות דין.

10. שנית, חרף האצטלה התקדימית שהמבקש מנסה לבסס, ביחס ל'חזקת מסירה' על גבי דו"ח שנמסר במעמד העיכוב, הרי שטענותיו נטענו בעלמא, ולא בוססו ולו במקור אחד שבדין.

11. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ג בחשון התשפ"ד (7.11.2023).

שׁוֹפֵט
